

Joan Elliott Pickart
VESTUVĖS PER KALĖDAS
Romanas

Versta iš Joan Elliott Pickart, A Bride by
Christmas, 2005

© Joan Elliott Pickart, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Daiva Šulmanienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© „Svajonių knygos“, 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Lukas Sentdžonas lėtai užlipo plačiais laiptais iki didelės anglikonų bažnyčios portalo. Stabtelėjo priešais raižyto medžio duris, norėdamas pasigėrėti išmoningais meistrų darbais.

„Iš tikrųjų didingas statinys“, - pagalvojo. Dabar buvo aišku, kodėl jo brolis ir Džindžer savo būsimoms vestuvėms pasirinko šitą bažnyčią. Toms apeigoms ruošėsi mėnesių mėnesiais. Robertas kartą jam prisipažino, kad Džindžer nuolat keisdavo nuomonę dėl spalvų ir begalės kitų smulkmenų. Vestuvių planuotoją tas turėjo taip įsiutinti, kad ji mielai būtų pasmaugusi jo būsimąją.

Lukas nusišypsojo, atidarė duris ir įžengė į bažnyčios prieangį.

„Džindžer Barington - labai miela moteris, - pagalvojo. - Tik jai aiškiai apsisuko galva, tėvui pasiūlius neskaičiuoti išlaidų ir surengti tokias vestuves, apie kokias svajoja“. Neseniai išgirdo būsimąją nuotaką nusprendus į iškilmes pasikviesti septynias pamerges, - tokį prašmatnumą kažin ar daug kas galėtų sau leisti...

Nesvarbu. Baringtonų ir Sentdžonų aplinkos

žmonės prate taip išlaidauti. Iš tikrųjų svarbu tik tai, kad Džindžer ir Robertas karštai myli vienas kitą. Tikrai myli. Labai labai.

„Keista“, - vėl pagalvojo. Ne kartą jį net pavydas apėmė matant, kaip klostosi Roberto ir Džindžer santykiai. Išvydus juodu it apsvaigusius nuo savo jausmų, apimdavo baugus nerimas. Pats susitikinėdavo su nepriklausomomis moterimis, kurioms svarbiausia - karjera. Ir buvo visai neblogai. Nors kita vertus...

Lukas papurtė galvą, kad nuvytų sujukusias mintis, ir žvilgtelėjo į laikrodį.

Per anksti atėjo į repeticiją, pats žinojo. Bet dalykinis susitikimas kitame miesto gale pasibaigė anksčiau, nei buvo planuota. Grįžti namo nebūtų spėjęs, o dangintis atgal į kontorą nebuvo prasmės, tad atėjo tiesiai čionai, norėdamas pasėdėti bažnyčios tyloje ir atsipalaiduoti, kol susirinks kiti.

Įžengęs į centrinę navą Lukas praėjo keliolika klauptų ir atsisėdo. Žvilgsniu apmetė aukštus skliautus ir išmoningus langų vitražus. Mintyse vėl pritarė brolio pasirinkimui.

Po kelių akimirų dėmesį patraukė netoli artoriaus atsiveriančios durys. Pro jas įėjo kartonine dėže nešina mergina. Įsmeigęs į ją akis

stebėjo, kaip ji pereina centrinę navą, padeda dėžę ant pirmojo klapto ir ištraukia iš jos plaukus atlasinį geltoną kaspiną.

Staiga Lukas pajuto skausmą krūtinėje, giliai įtraukė oro ir tik tada suvokė nekvėpavęs nuo pat jos atėjimo. Palinko į priekį ir siurbte siurbė į save visą merginos pavidalą, nepraleisdamas jokio mažmožio.

Ji tokia daili, šmėkštelėjo Lukui. Ne, tas žodis netiko jai apibūdinti. Dailios stengdavosi būti tos moterys, su kuriomis jis susitikinėjo. Jų drabužiai, šukuosenos ir makiažas būdavo tiesiog tobuli, užtat jos mažai kuo skyrėsi viena nuo kitos.

Ne, šita mergina - o, kaip ji riša atlasinį kaspiną prie pirmojo klapto - buvo... tiesiog nepaprastai graži. Taip, būtent graži. Jos grožis tyras lyg gaivaus oro gurkšnis. Ji - saulės spindulys ūkanotą dieną. Be menkiausio šešėlio dirbtinumo ar apsimetinėjimo. Lažintųsi iš dešimties dolerių - ji nė kiek nepasidažiusi.

Rausvai geltoni, garbanoti, - be jokių abejonių - natūraliai, - plaukai siekė pečius. Net per atstumą buvo matyti didelės, rudos akys. Jau nos elnės akys. Gražios, labai gražios akys. Ir paprasta rausva vasarinė suknelė jai tiko idealiai.

„Tai bent!“, - atsiduso Lukas. Jam staiga pri-trūko oro, širdis ėmė plakti smarkiau. Niekada jam nebuvo taip atsitikę. Niekada. Toji mergi-na iš tikrųjų smelkte persmelkė visą jo esybę. Keistai ir netikėtai.

Vis dar neįstengdamas atplėšti nuo jos akių stebėjo, kaip ji prisega žalsvą kaspinę prie antrojo klapto, paskui tokius pat kitoje navos pusėje - šitaip žymėjo, jog pirmosios eilės skir-tos jaunųjų giminėms.

„Galbūt ji vestuvių planuotoja“, - toptelėjo. Toji pati, kurią Džindžer kone išvedė iš proto. Nors atrodytų lyg ir per jauna tokiam so-lidžiam užsiėmimui, gal dvidešimt ketverių ar dvidešimt penkerių metų. Bet... ką gi, nieko tokio. Jam trisdešimt dveji ir jis tikrai ne per senas jai. Gerai. Netgi puiku.

Bet... vestuvių planuotoja? Kodėl reikia imtis tokio darbo? Jos pačios sutuoktuvės buvo to-kios nuostabios, kad nori su kitais pasidalyti patirta palaima? Ne. Jokių būdu. Ji nėra ištekė-jusi. Šito negali būti. Ji dirba vestuvių planuo-toja todėl, kad yra romantikė, senamadiška ir jai be galo patinka vestuvės. Be to, sugeba vienu metu aprėpti milijonus smulkmenų. Štai šitaip. Toks atsakymas kur kas priimtinesnis.

„Būtinai turiu susipažinti su ta mergina, -

skubiai nusprendė Lukas. - Turiu išgirsti jos balsą, pažvelgti į tas neįtikėtinais tamsias akis. Ir tučtuojau, kol ji nedingo iš akiračio taip pat staiga, kaip atsiradusi. Turiu... Po galais, reikia valdytis“. Pats nežinojo, kas jam darosi, ir tai kėlė paniką. Iš tikrųjų.

Išgirdęs žmonių balsus už durų, Lukas skubiai atsistojo ir žengtelėjo į priekį, arčiau alto-riaus, o mergina tuo tarpu atsigręžė. Ji aiktelėjo iš netikėtumo ir pasitraukė atbula.

- Atleiskite, - tarė artindamasis prie jos. - Nenorėjau jūsų išgąsdinti. Atėjau per anksti, sėdėjau čia ramiai ir... - Sustojęs priešais pažvelgė jai į akis ir visiškai užmiršo, ką norėjo pasakyti.

- Aš... - pratarė mergina, spoksodama jam tiesiai į akis. - Aš esu...

„Nesvarbu, kas aš tokia. O Dieve, tos akys, tie tamsūs bedugniai ežerai, kurių gelmėje moteris gali nuskęsti, nè nebandydama gelbėtis. Ir balsas. Toks vyriškas, žemas ir...“ Tas balsas tarytum glostė ją švelniais, jautriais prisilietimais, per odą nubėgo virpulys...

Jis buvo aukštas, plačiapetis, stambokų veido bruožų, plaukai vešlūs, juodi. Atrodė kaip ką tik nulieta statula.

- Jūs esate... kas? - paklausė Lukas, truputį pasvirdamas jos pusėn.

- Kaip tai kas? - atšovė ji, paskui tankiai sumirksėjo. - Ak! Atleiskit. Aš Megė Dženkins, vestuvių planuotoja. „Rožės ir norų“ savininkė. „Rožės ir norai“ yra pelnę labai gerą vardą dėl puikiai organizuojamų vestuvių, nes aš tuo ir užsiimu. Aš... rengiu... vestuves. Per daug plepu, nekreipkite dėmesio, - supraskite, šiuo metu esu kiek pavargusi. O jūs kas?..

„Užkerėtasis“, - šypsodamasis pagalvojo Lukas. Megė Dženkins. Megė. Jam patiko jos vardas. Jai jis tikrai tiko. Ak, taip, labas, Mege Dženkins be vestuvinių žiedo, ir už tai ačiū Dievui.

- Lukas Sentdžonas, - atsakė. - To susijaudinusio jaunikio brolis ir pirmasis pabrolis būsimosiose prašmatniosiose vestuvėse.

- Malonu susipažinti, - tarė Megė, atplėšdama žvilgsnį nuo Luko akių. - O, regis, atėjo ir visi kiti. Einu pasisveikinti su jais. Reikėtų tuoj pradėti repeticiją, kad nenukryptume nuo grafiko, - restorane jau užsakyta šventinė vakarienė. Atsiprašau.

Lukas atsigrėžė ir stebėjo, kaip ji nuskuba per bažnyčią ką tik įėjusių žmonių link. Jis nė

nekrustelėjo. Nenorėjo būti kartu su visais. Bent kol kas. Stovėjo ir akimis ryte rijo Megę.

Priėjusi prie gyvai šnekučiuojančių vestuvinių, Megė užgniaužė nuovargio žiovilį, prisiversdama šypsotis dirbtine šypsena.

„Koks čia karštis tvilko nugarą? - staiga pagalvojo ji. - Negi Lukas Sentdžonas svilina tomis... tomis savo akimis? Mege, liaukis!“ Luko akivaizdoje elgėsi kaip paskutinė idiotė ir per jautriai reagavo į jo vyrišką magnetizmą vien dėl to, kad yra pervargusi ir nepajėgia blaiviai protauti. Kai pasiilsės, Lukas Sentdžonas jai bus vien tik išvaizdus vyriškis, be jokių ten ypatingų kerų.

- Sveikučiai, - žvaliai pasisveikino su visais.

- Ak, Mege, - Džindžer visa švytėjo, - kokia jaudinanti akimirka! Rytoj ta nuostabioji diena! Vos galiu patikėti, kad ji pagaliau ateina.

„Ne vien tu vos gali patikėti“, - pagalvojo Megė, šypsodamasi smulkutei auksinio įdegio blondinei, pasipuošusiai skaisčiai mėlynu natūralaus šilko kostiumėliu.

- Ar sakiau jums, kad kas nors atrinktų migdolus vien su gelsvu ir žalsvu jogurtiniu glajumi? - suraukė antakius Džindžer. - Per jaunųjų sutiktuves jie turės būti patiekti riešutų du-

benėliuose.

- Taip, pasakyta - padaryta, - atsakė Megė. - Aš pati atrinkau. Teko jų užsakyti daugiau ir išrankioti tų dviejų spalvų, kurių jums reikia. - „Iki antros valandos nakties, po perkūnėliais...“. - Norėjau paklausti, ką daryti su atliekamais?

- Ką tik norite, - Džindžer jau mojo aukštai iškelta ranka. - Kur mano brangiausias? Ak, Robertai, štai kur tu, mielasis! Ar įsivaizduoji, kad mes netrukus skrisime į Graikiją? Turėsi-me visą mėnesį... Kas atsitiko, mielasis? Tu nepanašus į laimingą jaunikį.

Kokių dvidešimt penkerių metų dailus jaunuolis ties kaklu prasegtais marškiniais apkabino Džindžer per pečius.

- Mano brolio dar nėra, - tarė jis. - Negalime repetuoti be pirmojo pabrolio.

- Aš jau čia, - atsiliepė Lukas, prieidamas prie susirinkusiųjų.

- Tuoj pasakysiu kunigui Meisonui, kad mes pasirengę repetuoti. Jis savo kabinete, prašė, kad pakviesčiau, kai tik visi susirinks, - greit susakė Megė.

- Mege, brangute, luktelėkite sekundėlę, - paprašė viena iš jaunų patrauklių moterų. -

Nuo tada, kai paskutinį kartą matavausi pamergės suknelę, numečiau du svarus. Ar negalima jos susiaurinti iki rytdienos iškilmių?

„Tik per mano lavoną, - pagalvojo Megė. - Nė nesvajok... brangute“.

- Na, ką jūs... Tife, jei neklystu? - Megės balsas buvo saldžių saldžiausias. - Šitokio stiliaus apdaras tuo ir žavus - leidžia storėti ar lieknėti net keliais svarais. Užtikrinu, jums dėl to nereikia sukti galvos.

„Ji puikiai valdo situaciją, - pagalvojo Lukas, užgniauždamas juoką. - Sutramdė išlepėlę Tifę lyg darželinukę. Ji iš tikrųjų šio to verta, ta Megė Dženkins“.

Pagalvok apie šviesiąją viso to pusę, Tife, - tarė viena iš pamergių. - Per vestuvinius pietus galėsi valgyti, kiek tik širdelė geidžia. Žinai, Džindžer ir ponia Barington parinko tokių skanėstų, kad gali liežuvį nuryti. Valgysi pasigardžiuodama.

- Ką gi, gal ir neblogai, Melisa Ene, - susi-maščiusi ištarė Tifė ir nuėjo tolyn.

„Te Dievas tau padeda, Melisa Ene“, - nuvargusi palinkėjo Megė.

- Ir nepamirškite gardžiujų žalsvų ir geltonų migdolų, - pagaliau įsiterpė Lukas. - Mege, ar jūs tikrai turėjote perrinkti kalnus tų branduo-

liukų, kad liktų tik dvi spalvos?

- „Rožėms ir norams“ jokios smulkmenos ne per smulkios, - atsakė Megė, nežiūrėdama Luko pusėn.

Megė nuskubėjo pakviesti kunigo, Lukas vos pastebimai šypsodamasis įsispoksojo jai pavymui.

- Lukai, - pašaukė Robertas.

- Hmm? - atsiliepė tasai, vis dar žiūrėdamas į Megę.

- Kas tau yra? - nustebo Robertas. - Stovi nuo visų nusisukęs. Gal galėtum parodyti lašelį dėmesio ir kitiems, galas tave griebtų?

Lukas skubiai atsigręžė į brolių.

- Atsiprašau. - Po akimirkos tarė: - Turiu pasakyti, Robertai, kad Megė Dženkins judviem su Džindžer viską sutvarkė labai įspūdingai. O juk Megė atrodo per jauna turėti nuosavą verslą. Ir dar kas įdomu - vestuvių planuotoja neištekėjusi. - *Verta dar kartą tuo įsitikinti!* - Juk keista, kad vestuves rengia mergina, pati tokio džiaugsmo nepatyrusi, ar ne?

Robertas tik gūžtelėjo pečiais.

- Aš klausiau Megę apie tai, - įsiterpė Džindžer, įsikibdama Robertui į parankę. - Ji atsakė, kad, tarkim, ne visi pediatrai turi vaikų. Jai

patinka jaudulys planuojant sutuoktuves iki menkiausių smulkmenų. O pati savo vestuvių nenori. Ji man taip sakė. Žada niekada netekėti.

Lukas kilstelėjo antakius.

- Kodėl gi?

- Vargė tu mano, Lukai, - Džindžer suraukė nosytę. - Tokių dalykų nemandagu klausti. Garbės žodis, vyrams irgi reikėtų lankyti tas pačias viešosios elgsenos pamokas, kokias lankome mes, moterys. - Ji atsigrėžė į Robertą. - Brangusis, o jeigu kas nors iš mūsų svečių nemėgsta migdolų su jogurtiniu glajumi? Kaip manai, gal man paprašyti Megę iki rytojaus vakaro juos kuo nors pakeisti?

- Ne, nereikia, - užbėgo broliui už akių Lukas. - Nejaugi nematai, kad Megės paakiai ir taip pajuodę? Ji pervargusi. Ir jei jau lankei elgsenos pamokas, turėtum atsižvelgti ir į aplinkinių poreikius. Esu už tave vyresnis ir daugiau kartų negu tu dalyvavęs iškilminguose pobūviuose. Patikėk, migdolus su jogurtiniu glajumi mėgsta dauguma žmonių.

- Tikrai? - plačiai nusišypsojo Džindžer.

- Tikrų tikriausiai, - tvirtai atsakė Lukas. - Užtat nėra jokio reikalo versti Megę vėl sėdėti

ištisa naktį, kol pakeis užkandžius.

- Na, jeigu tu, Lukai, taip sakai... Gerai, nieko nebekeisiu... Antai ir Megė su kunigu Meisonu. Einu pasisveikinti.

Džindžer nuskubėjo per bažnyčią, o Robertas išpūtęs akis pažvelgė į vyresnįjį brolių.

- Nuo kada pasidarei migdolų populiarumo specialistas? - paklausė nepatikliai. - Ir iš kur toks supratingas? Ar Megė pati tau sakė, kad pervargo?

- Aš advokatas, Robertai. Geras teisininkas išmoksta pastebėti subtiliausius niuansus, galinčius nulemti bylos baigtį.

- Oho, koks tu auksaburnis! - garsiai nusijuokė Robertas.

- Na... - Lukas susiraukė. - Užteks apie tai.

- Tu iš tikrųjų kalbi... kaip čia pasakius?.. kaip gynėjas. Taip, kalbi kaip panelės Megės globėjas, mano vyresnysis broliu. Ir kas iš to išeis?

- O kas jau turėtų išeiti?.. Tu verčiau apie savo ir Džindžer vestuves galvok. - Lukas akimirką patylėjo. - Žinai, Robertai, aš tau... pavydžiu dėl to, ką judu su Džindžer dabar išgyvenate....